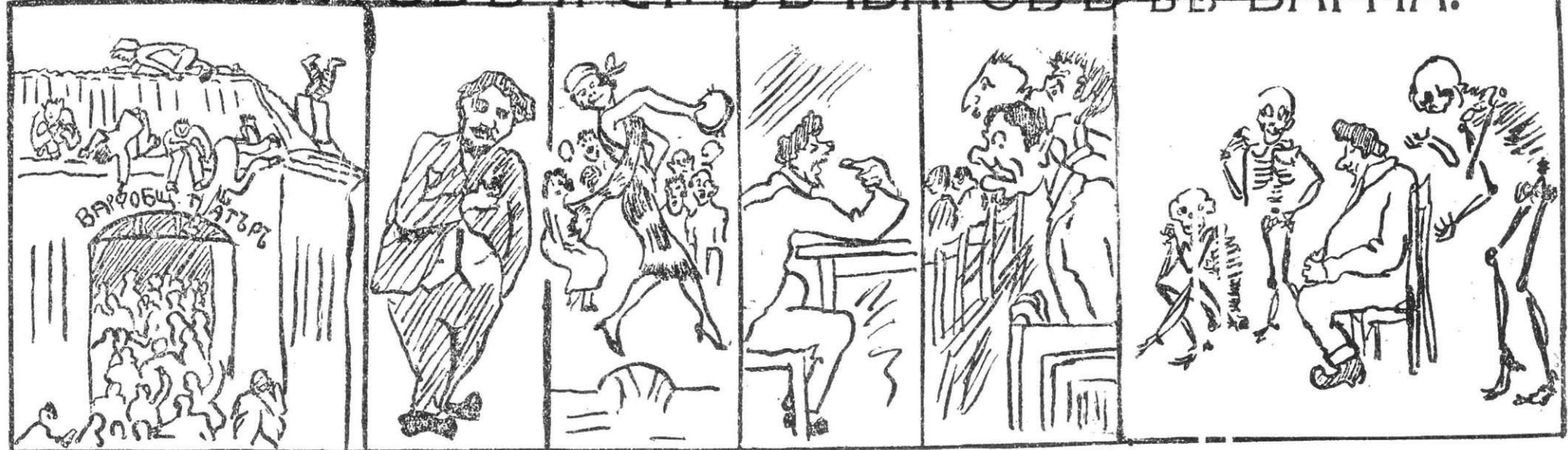

Излиза седмично. ☐ Урежда редакционенъ комитетъ ☐ Адресъ: редакция и администрация М. Бичъ ☐ Броя 3 лв.

КР. САРАФОВЪ и СТ. БЪЧВАРОВЪ вЪ ВАРНА.

Сарафовъ дошелъ — Ура! съ историческия варненски устремъ. публика блокира Общ. театръ и го взе съ приставъ. . . . И виде великия артистъ, направилъ малко нещичко главата. И както му е реда, заобиколенъ съ хубави танцуващи. Изведнѣжъ... не щешъ ли, той рече: азъ съмъ на И тогава чакъ омаяната публика разбра, защо около тоя солиденъ „трупъ“ се мяркатъ танцуващи скелети.

Кр. Сарафовъ Който изнесе на варнен. сцена единъ ТРУПЪ, не-обезпокоенъ отъ властѣта

Ст. Бъчваровъ чийто „Добре скроенъ Фракъ“ подлуди варненскитѣ контета.

Най-уредената страна.

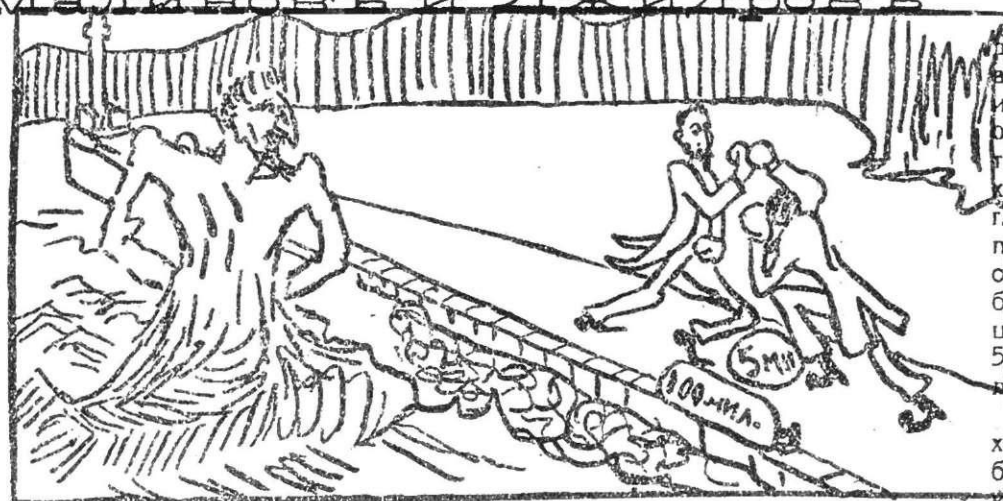
Безпорно, тя е нашата България. У насъ всичко си върви като по релси, презъ своя каналъ. Тѣй презъ купъ за грошъ, презъ просото — такива прийоми намъ сж непознати. Всичко си има точно определенъ редъ.

Да ви дамъ ли примеръ? Ето: вие искате да разгласите съ общинския гласатай нѣкакво обявление отъ 30—40 думи. По закона за рекламното право, вие първомъ ще трѣбва да внесете следуюмата се такса въ финансовото управление. Таксата за такова едно обявление е 40 и словомъ четиридесетъ стотинки.

— Нищо нали?
— Дай ги и върви си.
— Охо, за да внесете 40 стотинки финансово право, вие ще трѣбва да се справите съ една мѣничка формалностъ: да подадете заявление до финансовото управление, обгербовано съ 3 лева марка. Следъ това да напишете обявлението въ два екземпляра и ги обгербовате съ по 1 левъ. Следъ това ще ви се взематъ още: нѣколко такси отъ 2 лева, и следъ като извършите тия малки формалности, обгербвани съ 7 лева вие можете вече да си внесете таксата отъ 40 стотинки.

Не е въпроса за паритѣ—само формалностъ да се спази. Тѣй е, щомъ живѣешъ въ най уредената страна. И.—В.

Хлѣбъ нашъ насущный.

Тѣхни високи хлѣбарски благородия въ Варна, постоянно увеличаватъ цѣната на насущния. Ето имъ и една последня смѣтчица, отъ която очевидно да разбере и гладния, и сития, че тия хора, хлѣбаритѣ де, ужъ хлѣбъ правятъ, но сж най-големитѣ гладници. Разходи за 500 кгр. брашно по 6'80 лв. = 3400 лв., за печене отива дърва 50 л., солъ 10 лв., работна ржка 180 л., наемъ на помещение 50 л., или всичко разходи за 500 кгр. брашно 3690 лв. Ще се получатъ хлѣбове 715 по 6 л. = 4290 л.

Отъ 4290 хайде да извадимъ разходитѣ 3690, оставатъ 600 лв. печалба отъ 500 кгр. брашно. Сир. на кгр. по 1'20 л., или 6 гроша чиста печалба.

Горкитѣ хлѣбари... И не введи насъ во изкушения, но избави насъ отъ лукаваго...

преди нѣколко дни посетиха Варна като защитници на държавата по арбитражното дѣло за варненското пристанище. Борбата имъ за стотъ милиона лева.

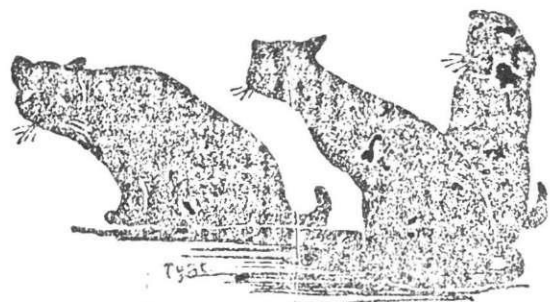
Призракътъ на бившия „Господаръ“ възправенъ следи борбата. Малиновъ (се сепва). Той . . . още . . . тукъ.

Призракътъ. Азъ държа на твоята клетва. . . „съ Васъ, за Васъ...

Четете в Морски Бичъ

Запазилъ тайната.

Учительтъ (пита ученикъ касапски синъ) Кои сж домашнитѣ животни?
Ученикъ. Конь, крава, биволъ, магаре, волъ.
Учительтъ. Още?
(Ученикътъ мълчи).
Отъ какво прави баща ти суджуци?
Ученикътъ. Не казвамъ, защото баща ми ще ме убие после...

ПРОЛЕТНА УТРИНА.

На пурпурно мъглив фон, бавно, бавно изпъкват пламени виолетови синуети.

Пролетна зря!

Първите лъчи на пролетното слънце;

Съседният покрив, облян от блясъка на слънцето, откри под очите своите нощни обитатели, пред чийто арии азъ тъй сладко спяхъ — Две сиви котки.

Изнурени от сладостната омая, що ги обладала през цълата нощ, смутени от дневната светлина, сънаведени глави, тъй извиха възшебна мелодия.

Долу — до вратата, млъкарка нъ каква съ гумове, натоварени на едно мъжко магаре, продаваше млъко.

Футболни парадокс.

Посветяват се на Сандо рефера отъ Б. Б.

Голъ кипъръ — Донъ Жуанъ! Бекъ, вкарващ голъ? Форуйгъ, който се черви при вида на гола и на... Реферъ, пипащ топкити; още и такъв, който при съзирането на две влюбени кучета, не свири голъ. Спортистъ, който разбуденъ по срѣд-нощъ отъ мяукането на котакити по покрива, не вика възторжено къмъ пролетното небе: хипъ, хипъ ура! Футболенъ критикъ, нѣмащъ понятие отъ футбола... Футболна публика, отучена да вие. Олъ Райтъ. Столъ.

Единъ хлапакъ, слизайки отъ ватона на току що пристигналия влак, блъсналъ една дама, която какала на перона другия влак, за да отпътува.

— Навѣрно трена на дриплов-цитъ е дошелъ, казала злъчно тя...

— Ето че и трена на глупцитъ слѣдъ малко ще отпътува, г-жо, побързайте, че ще пропуснете влака, съ ирония отговорилъ хлапакъ,

Далечъ нѣгде отъ хълма доли-таха виковетъ на младо овчарче.

Младото магаре въ отговоръ на поканата на свѣта обемиста госпо-дарка да тръгне, прекрачи напредъ. протегната шия и мощно зарева.

Гласътъ се сля съ мелодията на котките и въ дивна хармония отекна някъде далечъ.

Магарето, радвайки се съ всички на тая пролетна утринна, стовари слѣдъ себе си нощното си производ-ство — и хукна.

Нѣколко вработета хвърчейки въ село, заподскачаха около слѣдата на ранния пѣвецъ.

Красива пролетна утрин!

Провадия

Солъ.

На какво прилича любовта?

Любовта е роза. Благодарение на нея виждаме всички розово.

Любовта е кичиче, то расте подъ снѣга и я забелязватъ само когато се покаже отъ горе.

Любовта е радика, която расте на всѣкаде и расте разкошно кога-то я тъпчатъ.

Любовта е исландски мъхъ, който изцѣрва „прекрасния полъ“ отъ много сърдечни болести.

Любовта е дивъ кестенъ, драгоцененъ материалъ за горане, но негоденъ за ядене.

Любовта прилича на саксия за цвѣта: въ началото има въ нея мѣсто само за едно, но съ течение на времето се помѣстватъ и дузина.

Любовта у насъ е особенъ занаятъ, има си свой еснафъ и свое знаме, това е еснафа на влюбенити и съпружити: едни служатъ вече, т. е. упражняватъ занаята, а други ча-катъ редъ.

Любовта въ брака е навикъ, а вдовството — болна отъ липсата на удовлетворения. Meol.

Какъ харушиха конституцията

(разказъ)

Остроносъвъ бързаше запъхтѣнъ къмъ гарата, незабелъзвайки дечур-лигитъ, които тихаха слѣдъ него, като слѣдъ мечка, удивени отъ необик-новенната му височина, а най-вече отъ странното му облекло, състоя-ще се отъ единъ извънредно ши-рокъ балтонъ, останалъ кой знае отъ кога; кжси оръфани панталони, разкривени стари обуца и съ го-лѣма периферия шапка, огромни чер-ни очилана червения му орловъ ностъ. — ето пълниятъ на Остро-носъвъ. Следъ като приведе въ дви-жение нѣколко заспали камъни и згази една жена, Остроносъвъ най-после спрѣ на гарата.

Въ чакалната единъ старикъ слу-га бѣ прегърналъ отдавна заспалата печка и се прозяваше лениво отъ време на време. Вратата на чакал-ната се отвори. Влѣзоха една повѣх-нала старица и една девица, сигуръ внучката й. Очитъ на Остроносъвъ свѣтнаха. Сърдцето му заподскача ка-то ранено сърце, а поизтощено то му тѣло се разлѣ една приятна топла вълна. Остроносъвъ запротрива жи-лести ржце, усмихна се и завѣздиша като младъ поетъ... Златиститъ кждрици, синитъ дълбитъ очи, вси-ни съ пламъ, розовитъ устни — вси-ко, всичко го замайваше, опиянява-ше. Не зная дали госпожицата разбра особените погледи изъ подъ очилата, но Остроносъвъ мислѣше, че вече е победилъ... Това бѣ мания у него: да мисли, че е пле-

нилъ всѣка срещната жена. И тъй, като бѣ увѣренъ въ успеха си, той търсѣше случай да завърже разго-воръ съ блондинката. Ето: кърпич-ката й падна случайно, и Остроно-сътъ й я подаде.

— За кжде ще пжтувате, госпо-жице?

— За Варна. — отговори тя и чакъ сега го погледна и се усмихна...

— Е, значи до Каспичанъ ще бждемъ наедно.

***

Влака изсвири и спрѣ бавно предъ гарата. Слѣзхоа нѣколко пж-тници, и звънца прозвѣни за тръг-ване, Остроносъвъ се обърна бързо, защото женски писъкъ се чу задъ него. И безъ да разсъждава много, той сграби протегнатитъ за помощъ мраморни ржце, рискувайки и той да падне.

— Merci!... Merci!... — вика-ше блондинката, а сребърни сълзи се търкаляха по странитъ й.

— Госпожице!... Вие щѣхте да паднете...

— Приятно ми е да се запозна-емъ. Искрова.

— Остроносъвъ. Merci. Вие, мо-же би, сте гимназистка?

— Да. Въ последния класъ на гимназията,

— И сигуръ, учите въ Варна?

— Да... да... тамъ...

— А-ахъ... ахъ... какви спо-мени имамъ отъ вашия дивенъ градъ Лунна нощъ. Сребриститъ лжчи на луната плетатъ вѣнци и ги прѣс-катъ по леконабръчканата морска повърхностъ, а отъ нѣкъде далече долитатъ тжжнитъ звуци на флейта... Хванали сме се съ възлюблената подъ ржка, прегърнали сме се и бавно валсираме въ тактъ съ леки-

Надаме ли, ставаме ли?

Единъ важенъ разговоръ съ г. Малиновъ

Известния на варненци, старъ де-мократъ, каравелистъ дядо Дяко Бе-делевъ, бившъ дългогодишенъ п. кмежъ варненски при посрещането на шефа на лемократическата пар-тия г. Малиновъ въ Варна е ималъ съ него единъ важенъ разговоръ, който ние предаваме текстуално:

— Е шефе, не можахме да я раз-беремъ тази работа, ние демократи-тъ падаме ли, ставаме ли? пита дѣдо Дяко.

— Ехъ, дядо Дяко азъ докѣлко-то я разбрахъ тази работа, май че половината ни е паднала, а полови-ната станала.

Телеграма на селски кметъ.

Кметътъ на село Пардилово (пле-венско), изпраща следната телегра-ма до М-вото на вътреш. работи: „Грѣмъ падна отъ небето и уби три вола, моля разпореждане.

Съпочитъ: кмета на с. Пардилъво.

Въ отговоръ кмета, получава след-ната телеграма: „Изпратихме експе-диция въ облацитъ да: улови и на-каже виновния, а вие ще дочакате, експедицията у васъ въ кжчи. Бър-зо напуснете общината и предайте ключовете на съселанина ви Б. Вековъ Съобщава: D'une rose effleurie.

Отговора на Фонтенело: Въ едно семейно развлечения, въ което се на-миралъ и прочутиятъ мждрецъ Фонте-нело, биле зададени разни интересни въпроси, отъ които най-интересния е билъ на домоприемателката, поста-венъ така: „Каква е разликата между мене и единъ часовникъ“. Всички при-състващи очудени не знаятъ какво да отговорятъ, когато Фонтенело станалъ и казалъ: „Сжщесената разлика, любезна г-жо, е, че часовни-кътъ ни показва часоветъ, а Вий ни правите да ги забравимъ!“

Що е дробъ.

Учителъ. Що е дробъ?

Ученикъ. Дробъ е частъ отъ тѣ-лото, отъ което правятъ дробъ сар-ма, г-нъ учителю.

Най великия завоевателъ.

— Дрънчева, можете ли ми каза-името на най-великия завоевателъ на света?

— Най великия завоевателъ е Донъ Жуанъ.

Сабинъ въ Джумая

Тия дни Варненския Народенъ театръ представи въ града ни дра-мата „Сабинъ“, Стече се небивало множество. Въсв особено интересъ следеха драмата само войницитъ. Единъ се облегалъ на стола най-удобно, пише писма на слугинитъ. Другъ се заяпалъ въ картинитъ на стената, а трети понесенъ на кри-лата на Морфея, блажено хърка. Но на сѣнь чува нещо и скача. „Иване, кой викаше! Алекси, Алекси! — Не бе, тамъ на сцената викатъ Алеса, отричашъ ли се, Алеса! — Вижъ ти пъкъ на мене ми се стори че фел-тфебела ме вика. Квакушкинъ.

Любовта е безсмъртна.

Въ морската градина седатъ уче-никъ и ученичка.

Тя. Обичашъ ли ме?

Той. До безумие.

Тя. Ами би ли се решилъ да ум-решъ за мене?

Той. Не! Любовта ми е безсмъртна.

Важно за мъже.

Бръснарницъ „ДОБРУДЖА“, за-явява, че на всички свои редовни клиенти, които се бръснатъ и стри-жатъ въ разстояние само НА 20 ГО-ДИНА, и сж си плащали най-редо-вно ползуватъ се съ едно годиш-но безплатно бръснение и стрижене. Запишетъ се, прочие, за редовни клиенти.

Логично.

Професорътъ. Статистиката показ-ва, че 80 на сто отъ арестантитъ сж неженени. Какво заключение може да се извади отъ това?

Студентъ. Значи, че мнозина пред-почитатъ да влезатъ въ затвора, от-колкото да се женятъ.

Интелигентно писмо.

Е.—Джумая. 11 III-924 г.

кафенето на Читал „Иршадъ“.

Мон черъ балджадие,

Днесъ като ми стана необходимо да се видя рекохъ да те гетирди-самъ при мене. Ти знаешъ, че азъ съмъ съ голѣмъ темпераментъ не мога да търпя. Сабаката днесъ уха-пала една ходжа и ме дадохъ въвъ сждъ и азъ те викамъ да говоришъ roug moi.

Ако са куртулдисамъ отъ тази беля ще поржчамъ да направятъ една пирушка насждъ лязжмъ сж Пуздрави балджата и башака й.

Никола Йордансътъ.

тъ морски вълни...

Искрова се увлече въ разказа на Остроносъвъ и се взрѣ въ очитъ му, а после несъзнателно стисна ржката му, но като се усети, тя се причерви и се заизвинява.

— Нищо... нищо... радвамъ се... азъ обичамъ... малкиѣ палавнички... — шепнеше Остро-носъвъ и стискаше на свой редъ бѣ-лата ржчице на Искрова, която не разбираше нищо отъ всичко това. — Ей, дяволъ да го вземе! Тя е съ-гласна... И азъ още несъмъ при-стѣпилъ къмъ действие! — си ми-слѣше той, после се почеса по ти-ла и каза: — Госпожице, колко е приятно да се пжтува съ Васъ! Азъ не искамъ да се раздѣляме никога вече... извинете за това, но... азъ Ви любя...

Искрова съ изплаши отъ тия не-очаквани думи. Тя поблѣдня, раз-трепера се и се готвеше да остави избавителя си, но той я сграби въ обятията си и зашепа страстно:

— Мило дете... сжпо... ан-гелче... съкровище мое... азъ... азъ... те... ти си моя навѣки вече... кой може те отне отъ мене! Та азъ бихъ го смачкалъ като муха...

И Остроносъвъ отново разцѣлува беззащитната девица. Въ купето, освенъ тѣхъ, имаше единъ офицеръ, който неутжжваше очи отъ вестни-ка си, единъ огоевъ свещеникъ, който дремѣше сладко и нѣкол-ко туристи — ученици, които само зѣпаха и се кикотѣха.

Еоричканието привлече най-после вниманието на старицата, която до сега сжщо дремѣше.

— Разбойнико... полиция! — ви-каше тя ужасена, насрѣхнала

На вика й се отзоваха кондукто-

ра на влака, скочиха офицера и све-щеника, заобиколиха ученицитъ и дйгнаха такъ въ невѣо-бразимъ шумъ, че привлѣкоха вни-манието на пжтницитъ отъ съседни-тъ купета.

— Разбойникъ... вагабонтинъ... крещеше отчаено старицата.

Ученицитъ обясниха, станало-то на кондуктора. Но, разярень Остроносъвъ залепи на единъ отъ тѣхъ плѣсница.

— Съ какво право си позволява-те да биете, господине?

Но вместо отговоръ, кондуктора бѣ изруганъ отъ героя.

— Иаоти сте всички — извика яростно Остроносъвъ на насѣбрани-тъ се около него.

Въ мигъ 30 — 40 ржце го сграбиха и се заипилваха умруци, дигнаха го и нещастниятъ авантю-ристъ безъ малко щѣше да се намѣ-ри на земята.

— Нарушиха конституцията, брей!

— Кой? кога? Защо? кондуктора помислилъ, че този г-нъ може да е нѣкъя „персона“.

— Че какъ смѣете да ме биете? Свободата на съвестта и любовта сж осветени отъ конституцията... Вие знаете ли, че азъ съмъ юристъ и мога всички ви да ви пжхна въ ши-ше?...

Опуленитъ му очи, разсѣяния по-гледъ и особенитъ му жестове да-дохъ да се разберне, че той е лудъ...

— Бждете сигурни, г-нъ юристе, че конституцията има нужда сегисте, то-гистъ отъ масажъ... Знайте и тя ду-ша носи. Може да се е простудила...

Всички се разсмѣха и оставиха на мира единичкия може би ревнителъ и спасителъ на конституцията, която спаси и него отъ бой... Ш.

Изъ гагаузландия.

Вълкъ и яре.

(Гагаузландска басня)

Единъ вълкъ цѣль денъ ходилъ гладенъ. Не щещъ ли, чулъ въ гората врещи яре. Хукналъ вълчо, тръгнали и трапища прескачалъ, ко-жука си изподралъ.

— Ехъ, най-подиръ, гладувахъ, гладувахъ, ала смиле се Господъ и ще ми даде да си хапна планинско яренце, та да си поправа стомаха и да отговъра сладко, сладко следъ дълги пости.

Наближилъ ярего той, но то като го зърнало — врянало, (съ извинение) дриснало въ лицето на вълча и хукнало изъ гората.

Тукъ яре, тамъ яре, тукъ яре, тамъ яре. . . Ха по него, ха по него. . . Ярего се изморило, ама и вълчо безъ сили останало. По едно време ярего съзира една стара крива круша, малко наведена, бързо се изкачва на нея и застава между кло-нитъ.

Идва вълчо подъ дървото, пули очи кръвясали, хлопа зъби чиличе-ни, а ярего му се смѣе отъ горе, та се залива отъ смѣхъ.

— Хе, хе, хе. . . Чичо вълчо, не можа да ми направиш и не можешъ ми направиш нищо.

— Ехъ, въздъхналъ чичо вълчо, азъ знамъ, сега ти не ми се смѣешъ, а кривата круша ми се смѣе. . . Ахъ. . . мам. . . Смѣе ми се тя, че не мога да се кача. . .

(Превелъ отъ гагаузландски)
Цимовъ.

12 Гагаузландски апостоли Ето ги:

1. Коста Каратокмака,
  2. Теню Злпжра,
  3. Георги Чочкулеча,
  4. Кочо Ефефа,
  5. Кочу Трамбуката,
  6. Димитър Кумбарата,
  7. Янко Лебеша,
  8. Ортодокс Пападията,
  9. Андонъ Коджабата,
  10. Пандели Пипото,
  11. Христо Бинбобито,
  12. Танасъ Туюсубозука,
- Съобщава тѣхния приятелъ
Теню балжкчията.

Гагаузландскитъ и модага.

Майка и дъщеря видни варненки отиватъ при модистката да шиятъ на дъщерята рокля.

Дъщерята. Мадамъ, азъ искамъ да си избира единъ твърде семпълъ модел, хемъ елегантно, хемъ семпълъ.

Майката. Дюсъ, дюсъ, майка, ние за семпълъ не сме.

Философка.

(Скица)

— Да, госпожо, морала е първото и най-важно нещо въ живота, отъ което съдимъ за интелигентността на човѣка. Азъ съмъ напълно съгласенъ съ васъ по тоя въпросъ.

— И това е само декламация, фрази. . . Нима си представяшъ, че можешъ ме излъга? О, зелени сте, зелени! Не! Напрасно съмъ учила психология, логика и етика. . . Твоята душа е като разтворена страница предъ мене, и азъ чета тайнитъ на твоята столика душичка. И ето защо, напълно съмъ убедена въ лицемерието ти. . .

— Сашко, Сашко, моля ти се, посмири малко. Оставете тая суха философия за други пътъ. . . Какви кадийни звуци се откъсватъ отъ твоята флейта! И колко обичамъ да слушамъ ариитъ, които ти тъй виртуозно изпълнявашъ; Предъ мене, съкашъ се разкрива новъ миръ, ангелъ. . . трепва и разлива роякъ пъстри, изгниви трели, които опияняватъ, възвнсятъ въ далече, далече. . . — ми прошепна нежно

Кореспонденция

на Морски Бичъ.

Зица — тукъ. Хиляди благодарности вамъ, дамата съ благородното сърдце, която неуморно работи за преуспѣването на в-ка ни. Щомъ не желаете да откриете псевдонима си и на редакцията, повече не ще настояваме за това.

Съ какво бихме могли да ви се отплатимъ?

Стопъ — Варна. Олъ райтъ! Вашитъ футболни парадокси ще направятъ фуроръ всредъ спортиститъ кръгове. Вѣрваме и въ Олимпиядата ще внесатъ нови вѣяния. Олъ райтъ!

Гждахоль — Варна. Вашата грижа за морскитъ женски бани е завидна. Споредъ васъ — Виоланте най-достойно ще я изпълнява, а? Е добре, че и апаратъ си има фотографически. Да му е честито.

Илия Славний — Шуменъ. „Манифеста къмъ женитъ отъ цѣлия свѣтъ, които сж предразположени къмъ химическата, физиологическата, антропологическата, анатомическата, медицинската и бактериологическата акция и акцепция“ получихме. Това е само заглавкето, а? Много ви е дълга работата. Всичкитъ ви работи все такива ли сж дълги? Но довършете я, доизкажете се! Искаме да видимъ края.

Влади — тукъ. Портрета на „археологическата находка“ притежаваме. Пратете други на по известни персони. Чакаме.

В. Стачъ — Варна. Билетитъ ви за погребение на живитъ Канарята и Паянта Бурнулията получихме. Първия задето не продавалъ чисти ичкии, а втория — бръснарь по професия — за какви грехове ще го уморявате, горкия?

Вие пишете:

„Моля, имайте предъ видъ кои Г-да отъ Варна не плащатъ „Табела парасж“.

„Бихме желали умрѣлитъ да си видятъ суратитъ въ почитаемия ви М. Бичъ.“

Нека вашитъ умрѣли не се правятъ на будали пъкъ толкозъ, желанието ви е изпълнено.

А който не си плаща „фирма парасж“ агентитъ да не се правятъ на спѣнци.

Меол — Варна. Много любвеобилно сърдце имате, драги Меол. Вашитъ разсудения за най-деликатната област на човѣшката душа извикватъ спомени за гениалния Овидий Назонъ. Та и той нали въ Кю тенджа на Евксинския понтъ се е подвизавалъ.

Нинета, дъщерята на моята събседница.

— Съ голѣмо удоволствие бихъ изпълнилъ желанието Ви, госпожице, но, за съжаление, флейтата ми не е тука.

— Тогава, довечера непременно ще дойдете въ къщи да ми посвирите.

— Радвамъ се. . .

— Да, господине, азъ мога само да се хваля съ морала на семейството си. . . продължи философката, но съпруга й я подкани да си ходятъ, и тя, вземайки „сбогомъ“ съ мене, прибра Нинета напреде си.

Прегледахъ за последенъ пътъ костюма си и се запяхъ къмъ дома на Нинета. . . Тя сигуръ, отдавна вече ме чака. Раздѣлихме се въ 2 ч. следъ обѣдъ, а сега е 9 и четвъртъ Запашихъ папириска и се разхождахъ около желѣзната ограда на двора. Къщата — истински стариненъ замъкъ — изниква внезапно изъ тжжнитъ стари и сребробѣли тополи, а балконитъ й сж обвити отъ бръшлянъ и други вивоци се растения, за които съмъ слушалъ само въ старитъ вълшебни приказки. Луната, тиха и замечтана, разплита сребърни

Падло — тукъ. „Г-нъ редакторе, Христо Модерния хубавецъ на Ташоолу, възхитенъ отъ похвалитъ за хлѣбоветъ му въ М. Бичъ, тѣзи дни се кани да ви изпрати едно магаре съ два коша бѣлтъ булки“.

Имате грешка, приятелю драги, бай ти Хр. Модерния, ако разполага съ толкова булки, ще ги задържи за по-близки приятели. Пардонъ, вие да не говорите за бѣли дълги хлѣбове, хайде дай ги бай Христо, очакваме магарето съ армагана.

Теню Балжкчията — тукъ. 12 Гагаузландски апостоли да сж живи и здрави и се носи славата имъ въ вѣки вѣковъ аминъ.

Г-нъ Теню, до виждане при бай Ксинофона, поръчай мастичката.

Илячо Суроджонъ — Шуменъ. За-къснѣхте, драги Суроджонъ. За идущия брой ще се помчимъ да уйдурдисаме. Много поздравя и благопожелания.

D'une rose éffleurie — Варна. О, цвѣтяща роза! разлѣйте вашия ароматъ, чакаме.

„Здравъ кракъ“ — Варна

„Диплома на главната академия по спиртология“ постъпи, остава сега да посочите кой ще го подписва, чий печатъ ще носи и въ какви тържествени случаи ще се дава.

Наистина, ние научно не знаемъ да се напиваме. И въ пианството, както въ всѣка професия, има красота и съвършенство. Вашитъ усилия сж благородни, но простъ народъ сме, кому да дадемъ дипломъ. Единъ П. Шиваровъ претендираше за такъвъ, но сега содолимоначената яйлия каруца вървяла подире му, разсърдилъ се човѣка, за дѣто не му дали вагона съ тамяна.

Справедливъ отговоръ.

— И самия Христо съ прости на прелюбодейката.

— Да, но тя не бѣше негова жена

ффф

— Когато азъ разисквамъ съ нѣкакъвъ глупакъ, не отстъпвамъ никога

— Напротивъ азъ винаги отстъпвамъ.

Обуща! Обуща! Обуща!

Предъ да си вземете обуща за сезона и празницитъ, посетете представителството на габровската фабрика „Прогресъ“

Магазинъ „Прогресъ“.

Ул. „Царъ Борисъ“ — до аптека Бораджиевъ. 1 — 4

коси и цѣлува каменната самотна къща, която изглежда сега тъй таинствена. Струва ти се, че ей сега ще изкочатъ рояци зли духове и ще те обгърнатъ съ своитъ черни смъртоносни мантили, за да те отнесатъ въ царството на мрака. . . При все, че не съмъ суеверенъ, защото съмъ попски синъ, а баща ми се стараше най-упорито да изгони всѣкакво с е-верие отъ мене, въ тоя моментъ азъ неволно потръгнахъ и се сърдѣхъ на Нинета, защо ме кара да чакамъ още. . .

Но въ това време на единъ прозорецъ се почука, и азъ се запяхъ за тамъ. Стари липи надѣсватъ грани и затулятъ стѣклата на прозореца отъ погледа ми. Луннитъ лжчи проникваха презъ гранитъ, и мекъ, разкъсанъ сребѣренъ блѣсъкъ ме посрещна и накара да премижа.

— Мили, отъ кога те чакамъ!

. . . Устата ми се слыха въ гореща цѣлувка, но. . . азъ се отдръпнахъ и се изсмѣхъ рѣзко. . . философката! . . . Тя изпухта и отскочи отъ прозореца, размахвайки отчаено тлѣститъ си ржце.

— Бога ми, що за моралъ!

— Ахъ, ти подлицо такъвъ, измами

Кино РАНКОВЪ

Петъкъ, Сѣбота и Недѣля

Художествения социаленъ и трогателенъ филмъ споредъ романа на Якобъ Васерманъ

Свѣтовни Пламъци

Въ този филмъ участвуватъ кино-колоситъ: Конрадъ Вайдъ, Фрицъ Картнеръ, Херманъ Валентинъ, Лилеби Кристенсенъ и др.

Действието се развива презъ 1905 год. въ различни европейски държави.

Конрадъ Вайдъ съ своята художествена игра буди небиванъ възторгъ у зрителя.

СВѢТОВНИ ПЛАМЪЦИ е единъ отъ истинскитъ перли на кино-изкуството.

Първиятъ кандидатъ за н-къ на женскитъ морски бани.

До редакцията на М. Бичъ тукъ.

Въ брой 17 на вѣстника ви прочетохъ обявлението на Варнен. община за вакантната длъжностъ надзирателъ на женскитъ морски бани презъ предстоящия сезонъ.

По този случай позволявамъ си да Ви препоръчамъ за тази длъжностъ художникъ — фотографа Виоланте, който напълно отговаря на всички условия въ обявлението, което може да се потвърди и отъ Хайванъ докторъ Жекоолу по отношение магарешкитъ сили и отъ някои варненки по отношение на останалото. Варна, 22 мартъ. Съ позд. Гждахоль.

Той — Аничка, ще те плесна!
Тя — Ще Ви кажа на мама.
Той — Ехъ пъкъ тогава ще те цѣлуна!
Тя — Ами, лъжко, ти само лъжешъ.

ме! — извика тя и затвори прозореца.

Стжкитъ й замрѣха бавно въ вътрешността на стаята, а азъ минахъ предъ фасада на къщата — замъкъ и разтрихъ очитъ си, за да намѣря стаята на Нинета. Ето я. . . Лампичката блещука слабо. Нинета ме чака.

Почукахъ тихо.

— Сами?

— Но знаешъ ли що ми се случи. . .

— Сигуръ, много интересно.

— Но нѣма да Ви кажа. . .

— Но нали ще ми причинитъ страдания!

— Миличка!

— Мили!

И ти страстно ме обгърна, вливайки розовитъ си уста въ моитъ, а флейтата се търкулна на пода.

— Да свира ли вече? . . .

— О! . . . не. . . — извика тя и още по страстно ме разцѣлува.

— Х-и-хи х-и. . . горкичката философка!

— Коя?

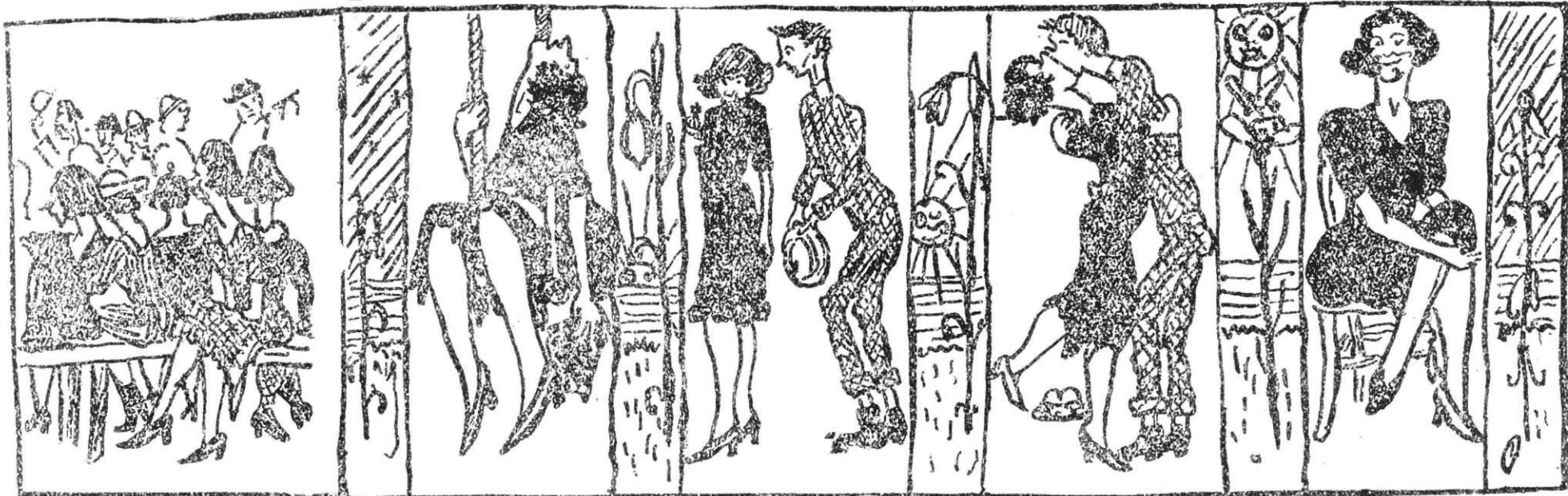
— Майка Ви. . . опредѣлила нѣкому среща. . . цѣлунахъ се. . .

— Хи-хи-хи. . . разбрахъ. . . разбрахъ. . . горката философка! — изчурулика Нинета — разроши косата ми, цѣлувайки ме по челото. Шики.

Платове! Платове! Платове!

Луксозни и ефтини английски и български платове ще намѣрите само въ склада на **НЕДѢЛЧО БОЯДЖИЕВЪ** (Срещу бирарию „Хаберманъ“, ул. „Царъ Борисъ“)

Пролътта настъпва тържествено

Заклокочи кръвта и въ младитъ сърца всредъ кокичета, на слънце и на месечина Благословенъ да си Ехова нинъ и до вѣка.

На вечеринката на морския сговор

Той. Ще се абонирате ли, г-це, за нашия съюзенъ вѣстникъ?
Тя. „Морски Бичъ“ ли? Та азъ го чета най-редовно,

Има и отъ това по лошо.

Гендо беше голѣмъ оптимистъ. Каквото и да се случеше: пожаръ, нещастие нѣкакво произшествие, престѣпление голѣмо, той винаги даваше спокойно своето заключение,
— О! нещо по-лошо би могло да стане! има и отъ това по-лошо.

Единъ день той спокойно си седеше въ кафенето, обиколень отъ вѣрни приятели. Изведнажъ дочува въ вѣстникопродавача вика: „ужасно престѣпление“, „тройното убийство“, „сензация на деня“... Бърже купува вѣстникъ Гендо и чете за страшната кървава драма: „пжтуюция агентъ на една фирма трѣгва по работа, но по пжтя заболѣва и вмѣсто да се върне на края на седмицата, той се принуждава да се прибере въ кжщата си въ четвъртъкъ. За нещастие, изненадва своята прелюбезна съпруга въ много интересно положение. Въ разярено състояние и отъ ревност той съси-ча на мѣсто щастливата влюбена двойка, — жена си съ любовника ѝ, а следъ това забива ножъ въ сърдцето си...“

Необикновения оптимистъ приближнява отъ ужасъ. Единъ отъ приятелитъ му го подиграва:

— Е какъ си? Днесъ защо не кажешъ пакъ: „нещо, по-лошо би могло да стане, има и отъ туй по-лошо“...

— Заблуждавашъ се, драги, азъ все пакъ поддържамъ своето...

— Но защо?

— Защото, ако пжтникътъ бѣше се върналъ въ срѣда, вмѣсто въ четвъртъкъ, то днесъ азъ не бихъ могълъ да се радвамъ на хубавия свѣтъ и да си пия кафето съ васъ, а отдавна бихъ умрѣлъ, защото въ срѣда, азъ щѣхъ да бжда убития любовникъ...

Ziza.

— Принай ти, ми изневѣрвашъ!
— Отъ момента, когато ти признавамъ, азъ не ти изневѣрвамъ.

ВИОЛАНТЕ.

Въ новата длъжностъ—началникъ на ж. морски бани.

Благотворителностъ ли?

Неотдава въ единъ местенъ вѣстникъ бѣхме прочели, че въ френския колежъ тукъ било образувано ученическо благотворително дръство „Млада гвардия“ подъ патронството на Жана Д'Аркъ. Това д-во при основенъ фондъ 6000 лв., съ който е почнало тази учебна година, е раздало до сега на бѣдни ученици и семейства 8,000 лв., а отъ 20 т.г. всѣка срѣда и сжбота въ 4 ч. следъ пладне раздава купони за хлѣбъ на бѣдни дѣца. Въ сжщото това време нашитъ гимназии иматъ стотици хиляди фондъ за подпомагане бѣдни ученици, ала колко ли ученици сж подпомогнати? Дори стипендиитъ при гимназитъ при своеобразно разбиране завещанието на дарителитъ не сж бивали давани на използване. Не трѣбва ли да взематъ урокъ отъ по-горе споменатото ученическо благотворително д-во?

За благотворителностъ може ли да се говори, когато фондове има а използването имъ никой не вижда?
Е. М.

Той. — Признавамъ се, драга, че азъ не съмъ много отъ чиститъ, напиритъ азъ си мия краката само веднажъ въ мѣсеца.

Тя. — Ахъ... вие сте едно прасе
Той. — Обаче азъ имамъ 50000 лв. рента.

Тя. Боже мой; какъвъ оригиналъ и интересенъ сте били;

ффф

Какъ ме е смѣхъ да чета глупости, но колко пжкъ е тягостно, когато ти ги правятъ.

ХАРЕСАНА.

Бащата Дъще, не те харесвамъ никакъ въ последно време съ тия деколтета.

Тя. Какво ми важи, когато всички други много ме харесватъ

Критерий.

Мжжътъ на една прѣкрасна актриса, професоръ по декламация, неможейки да придружи прѣлестната си съпруга въ прѣдприетото турне, я прѣдалъ на единъ свой ученикъ, младо хубаво момче.

На връщане той посрѣщналъ трупата, прѣгрѣща женичката си и следъ това повиква на страна ученика си и го распитва.

— Е какъ? добръ ли пжтувахте? какъ прѣкарахте? между насъ казано... жена ми? . ти...?

—О, учителю! протестира ученика.

— Наистина, ти си билъ много по безуменъ отъ колкото азъ си мислѣхъ...

ффф

— Защо се смѣшъ?

— Какъ да се не смѣя, на жена ми се скжсали чорапитъ и понеже тѣ сж луксъ вече, и не мога да ѝ купя други, цѣлъ день лежи въ леглото и азъ съмъ рахатъ, ходя си безъ нея, дето искамъ.

ВЪ МАГАЗИНЪ „АСТРА“

Ще намѣрите красиви обуща.

За сжщия магазинъ се търси момче прислужникъ.

Мждри разсуждения.

(За умни глави)

Вино да не пия! Ще пия! Ето на, влезъ въ крѣчмата, азъ ако не пия, виното нѣма да остане, другъ ще го пие. Затова дето другъ ще го пие, азъ ще го пия.

Тютюнъ да не пуша! Защо да не пуша? Ще пуша! Азъ обичамъ виолетовиятъ му димъ, но вределъ, нека вреди. На другитъ не вреди ли? Защо пушатъ? Азъ ако не пуша, фабри-китъ нѣма да се затворятъ. Па най-после, когато другитъ престанатъ да пушатъ, и азъ ще престана. Но до тогава ще пуша.

Месо да не ямъ! Защо? Ще ямъ, — месото е тѣй вкусно, но вредело малко. Нали като ямъ ми е вкусно. Ще ямъ.

Кафето, чаятъ — нервозенъ ставалъ човѣкъ. отъ тѣхъ Туй вреди, онуй вреди. Е. е. е. ще излезе, че трѣбва да се употребява само хлѣбъ! Не, сутринъ чаятъ съ геврекъ — отлично! Обѣдъ на кафенето — кафенце съ цигарка — отлично!

Живѣялъ съмъ разпуснатъ животъ. Ще живѣя, ами нали затуй живѣя. Ето защо ще живѣя разпуснатъ животъ, за да личи че живѣя.

Параджико.

Страшния заговоръ противъ М БИЧЪ.

Мин. недѣля предъ кафене „Балканъ“ нѣколцина кандидати за нач. на морскитъ ж. бани сж се заканвали да линчуватъ редакц. персоналъ и да хвърлятъ редакцията въ въздуха. Знаете ли защо?

Нещастнитъ, пропатнали имъ кандидатуритъ за този важенъ постъ, защото нѣмали споредъ Д-ръ Жекоолу и половинъ магарешка сила.

О, ужасъ! Ужасъ! Ужасъ! Ако съ нашата смъртъ тѣ биха придобили поне една магарешка сила, ние сме готови да си теглимъ куршума, но уви! уви! Уви! Д-ръ Жекоолу отсекълъ: „Безнадежни!“

Редакцията.

— Ха! Новъ костюмъ. Е-е-е!!!...
— Не се стряскай. Чакай да ти обясня. По веѣ е отъ другия, който носяхъ.